



ע"פ 2544/16 - דניאל וולפרט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2544/16 - א'

לפני:
כבוד השופט צ' זילברטל
דניאל וולפרט

המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו בת"פ 21432-04-14 שניתן ביום
25.2.2016 על ידי כב' השופט צ' גורפינקל

כ"א באדר ב' התשע"ו (31.3.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד גד זילברשלג; עו"ד ליה פלוס; עו"ד ליאור בר-ניר
עו"ד תומר סגלוביץ

בשם מבקש:
בשם המשיבה:

החלטה

1. כנגד המבקש ו-12 אחרים הוגש כתב אישום הכולל 15 אישומים, מהם אישום אחד (אישום מס' 4) מיוחס, בין היתר, למבקש, שהיה הנאשם מס' 7. הנאשם מס' 1 הוא איתן חייא (להלן: חייא), אשר הורשע בשורה ארוכה של עבירות ונדון לתקופת מאסר ממושכת. ביום 3.12.2015 הורשע המבקש בעבירה של קשירת קשר (על פי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977) ובעבירה של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה (לפי סעיף 428 סיפא לחוק הנ"ל). ביום 25.2.2016 נגזר דינו של המבקש לשלוש שנות מאסר בפועל ושנת מאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי סירב לעכב את תחילת ריצוי עונש המאסר והמבקש החל בריצוי במועד מתן גזר הדין. בית המשפט נימק את דחיית הבקשה לעיכוב הביצוע בכך שמעורבותו של המבקש בפרשת הסחיטה המתוארת באישום הרביעי אינה שולית והוא גילה יוזמה בהליך הסחיטה, בכך שהמאסר שנגזר עליו אינו קצר ובכך שקיים חשש לאפשרות של



פגיעה עצמית נוכח מצבו הנפשי כפי שזה התגלה במהלך שמיעת המשפט.

2. ביום 28.3.2016 הגיש המבקש ערעור הן על עצם הרשעתו והן על עונשו וביחד עם הערעור הוגשה הבקשה דנא, בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, שהמבקש החל לרצות לפני כחודש ימים.

3. כפי שפירט בא כוח המבקש במהלך הדיון בבקשה, וכפי שמפורט בהודעת הערעור, לטענת המבקש יש לו טענות טובות כלפי הכרעת הדין, טענות שמתאפיינות בכך שבית המשפט שלערעור יכול לבחון אותן בעצמו, באשר אין מדובר אך בטענות המכוונות כלפי ממצאים של עובדה ושל מהימנות. בעיקרו של דבר פרשת הסחיטה שהמבקש היה מעורב בה נגעה למערכת היחסים שבין חייא לבין בני הזוג שמשוני, אשר היו חייבים לחייא כשלושה מיליון ש"ח. בית המשפט מצא כי המבקש היה "הדובר המרכזי" בפגישה שהתקיימה בין המתלוננים, חייא, המבקש ונוספים, במהלכה נסחט המתלונן, בין היתר על ידי השמעת איום שאם לא ימכור את דירתו עד לתאריך מסוים, ייקח חייא את הדירה במחיר הנופל משוויה האמיתי. כמו כן נקבע, כי המבקש צעק על המתלונן "בשם חייא" ובנוכחותו של חייא. בערעור נטען, כי המבקש עצמו חשש עד מאד מפניו של חייא (המשיבה אף ציינה עובדה זו בסיכומיה בבית משפט קמא), כי למתלוננים לא נגרם כל נזק, שכן בסופו של דבר דירתם נמכרה במלוא שוויה והם אכן חבו לחייא סכומי כסף, כי לא הוכח שהמחיר שננקב על ידי חייא נופל באופן ממשי משווי הדירה, כי המתלונן עצמו לא העיד כי איומים על ידי חייא ועובדה זו הוסקה מתוך מעשיו והגיון הדברים (מסקנה שבית המשפט שלערעור יוכל לבחון בעצמו), כי בית המשפט הניח הנחות שונות לחובת המבקש שהובילו אותו להסיק כי מדובר במעשה סחיטה, אף כי הנחות אלה לא היו מחויבות המציאות. עוד נטען, כי בית המשפט שגה כאשר קבע שהערת אזהרה שנרשמה לטובתו של המבקש על זכויות המתלונן בדירתו היא חלק ממהלך הסחיטה, שכן מועד רישום ההערה קדם למועד קשירת הקשר הנטען בין המבקש לבין חייא, וניתן הסבר "תמים" לצורך ברישום הערת האזהרה על שם המבקש ולא על שמו של חייא, שהיה נושא של המתלונן.

4. המבקש הדגיש, כי עברו נקי לחלוטין, כי הוא אדם כבן 60 שנה שניהל אורח חיים נורמטיבי, כי כלל לא הוגשה כל בקשה למעצרו עובר להגשת כתב האישום נגדו וכי הוא התייצב לכל הדיונים כסדר. עוד נטען למצב חרדתי ממנו סובל המבקש, ונתון זה מצדיק הימנעות מכליאתו עד לסיום הליכי הערעור ולא היה בו כדי לדחות את בקשתו לעיכוב ביצוע.

בנוסף נטען, כי בית המשפט המחוזי הדגיש בגזר הדין כי הוא רואה לנכון להעלות את רף הענישה בעבירות סחיטה מעבר לרף הענישה שהיה מקובל עובר למתן גזר הדין. לפיכך, אין לשלול את האפשרות שיעלה בידיו של המבקש לשכנע את בית המשפט העליון שלא היה מקום לשינוי ברף הענישה, בין בכלל ובין בכל הנוגע לענישתו-שלו. המבקש אף ציין, כי המשיבה הסכימה לעיכוב ביצוע עונשו של מי שהיה הנאשם 8, אשר אף הוא היה מעורב בפרשת הסחיטה מאותו המתלונן, אם כי בפגישה אחרת, ונדון לשתי שנות מאסר (ע"פ 2048/16). נטען, כי אין מקום לאבחנה בין שני הנאשמים הנ"ל, לענין עיכוב ביצוע העונש.

5. המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענתה, סיכויי הערעור אינם גבוהים כיוון שחלק משמעותי מהממצאים שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי מבוסס על התרשמות מהעדים ומדובר בממצאי מהימנות ברורים. כך, למשל, בכל הנוגע להעדפת אמרות שנמסרו על ידי עדים או נאשמים במטרה על פי העדות בבית המשפט. עוד נטען, כי מדובר בתקופת מאסר ממשוכת יחסית ועל פי הקריטריונים שנקבעו בפסיקה בכל הנוגע לעיכוב ביצוע ריצוי עונש, אין לעכב מאסר שכזה. עוד הוזכר, כי המבקש כבר החל בריצוי העונש.

6. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה לפיה יש מקום לעכב את המשך ריצוי העונש.

7. אני רואה לנכון לפרט את מרכיבי שיקול הדעת שקבעה הפסיקה בכל הנוגע לבקשות לעיכוב ביצוע עונש מאסר, שכן הדברים ידועים ובית המשפט חזר עליהם שוב ושוב.

תחילה אדגיש, כי העובדה שבקשה זו נדונה כאשר המבקש אסיר, אינה צריכה להשקפתי להיזקף לחובתו. לטעמי, לא היה נימוק של ממש שהצדיק דחיית בקשת המבקש לעיכוב ביצוע עונשו, ולו לצורך התארגנות או הגשת בקשה לערכאת הערעור. בענין זה אין לי אלא להפנות לדבריו של השופט א' שהם בע"פ 5939/12 פשקוב נ' מדינת ישראל (5.9.2012):

"הנני רואה להוסיף כי דעתי אינה נוחה מכך שנדחתה בקשתו של העורר לעיכוב ביצוע עונשו, למצער לצורך התארגנות לקראת תחילת ריצוי מאסרו ... סבורני, כי בהעדר טעמים מיוחדים אין לדחות על הסף בקשה לעיכוב מסוים של ריצוי עונש המאסר, שעשה שהנאשם היה משוחרר ממעצר טעם הינתן גזר דינו".

קל וחומר שדברים אלה יפים כלפי נאשם שהמאשימה כלל לא ביקשה את מעצרו או קביעת תנאי שחרור, כשמדובר באדם כבן 60 שנה שעברו נקי, ושהעבירות שבגינן הוא נדון בוצעו לפני יותר מחמש שנים. נמצא, כי לצורך הבקשה דן אני זוקף לחובת המבקש את העובדה שכבר החל בריצוי מאסרו.

8. באשר לסיכויי הערעור, ברי כי לא ניתן להיזקק למכלול הטענות הערעוריות במסגרת הדיון בבקשה לעיכוב ביצוע. גם מבלי לקבוע כי סיכויי ערעורו של המבקש על הכרעת הדין הם "טובים", סבורני כי ניתן לומר שאין מדובר בערעור סרק וחלק מטענותיו של המבקש הן טענות הראויות להישמע. לא כל מסקנותיו של בית המשפט המחוזי מבוססות על התרשמות בלתי אמצעית מהעדים, ובעניינו של המבקש נקבעו מספר ממצאים המבוססים על מסקנות שבהגיון. אין לשכוח כי, לכאורה, המבקש חשש מפני חייא, ואף אם לא ניתן לפטור אותו מאחריות פלילית בגין מעשיו, יש לעובדה זו משמעות הן בכל הנוגע להערכת הפליליות שבמעשים והן בכל הנוגע לקביעת העונש. בענין אחרון זה יש גם משמעות לדברי בית המשפט המחוזי על הצורך בהעלאת רף הענישה, ולא ניתן לשלול את האפשרות שאלמלא כן עונשו של המבקש לא היה עולה, למשל, על עונשו של הנאשם 8, אשר ריצוי מאסרו עוכב בהסכמה. כאמור לעיל, מדובר באדם מבוגר שעברו נקי לחלוטין, ולא הוגשה בעניינו כל בקשה למעצר או לשחרור בתנאים מגבילים, כך שאין לחייב את מאסרו המידי כדי להגן על הציבור מפניו או כדי למנוע הימלטותו מאימת הדין.

בנסיבות אלה ראיתי לנכון לקבל את הבקשה, כאמור לעיל.

9. אני קובע כי המשך ריצוי עונש המאסר שנגזר על המבקש יעוכב עד לסיום הליכי הערעור. על המבקש להפקיד (בנוסף לפיקדון שלטענתו הופקד על ידו בעבר, ככל שהופקד) סך של 15,000 ש"ח, כמו גם ערבות צד ג' בסך 25,000 ש"ח. מעכב את יציאתו של



המבקש מן הארץ. מיד עם הפקדת הערבויות במזכירות בית המשפט ישוחרר המבקש ממאסרו.

ניתנה היום, כ"א באדר ב' התשע"ו (31.3.2016).

ש ו פ ט
